

Ema ja õed waatasiwad tema ilusat firja, lugesiwad uueste läbi, kui nemad seda ka juba peast osłosiwad, ja oliswad väga rahul. Nikolai murdis firja loffu, pietis ümbriku sisse ja firjutas adressi peale. Alga veel ei tahtnud tema täieste lõpetada ja ümbriku finni panna; sellega oli veel aega. Tema tahtis firja veel üle waadata, kui see täitsa fuiwanud oli.

"Rob, Nikolai," ütles ema, "nüüd piame selle waewa peale föik ühe tassi lohwi jooma! — See oli hea, wana Kadrina, et just tano tulid; wöid meiega pidu pidada ja Nikolai auuts lajeme lohwi-leiba tuua."

Sed fargasiwad wälja; see oli nii juur juhtumine, et lõik kolm pagari juure minema pidiwad.

Praua Hansen läks fööki, lohwi tegema, Nikolai läks ka tuast wälja, kui wana Kadrina enne lahe föega wägemast tema läit piigistanud oli.

Siis istus wana Kadrina üssi tuas ja wahtis firja poole laua peal. Tema raputas jäalle pead ja oleks hea meelega midagi oma nii armja pojisi eest teinud. Ja, — mõtles tema, — kui see aitas, tahassis mina laubaherra juure minna ja Nikolai eest rääkida; kui see ka ühe wana lihtlase naese eeslõstmise oleks. Siis piats see issa nii pikk ja hiisgaw olema, et riikas laubaherra seda hilsga ei unustaks, kui täiedetud tema pea ka asjatall.

tütest olla wöits. Õga see ei aitanud ju ühtigi, praegu oli tema kuusnud, et laubaherra eestlõstmist ei hali. Temaga oli nagu issa, tema ei wöinud ühtigi teha. Siis wöttis tema oma prissi-keeta taskust ja pani suure farw-prissi nina peale; nägema pidi tema seda firja föige wähemast. Röige suurema ettevaatamisega wöttis tema paberit ümbrikuist rälsja ja tegi lahti.

Kui tema nüüd aga seda tähtsat paberit oma wärisevate käte wahel pidas, täitis naqu püha hirm ja lootus tema meest ja tema südamest tõusis vägew palve, et see kiri selle majale, mida tema nii väga armastas, õnne toobs, selle majale, mis enne nii rõõmus ja imureta olnud, kuhu aga nüüd turvastus ja häda tulnud oliswad, ja siis ärkas otse armastuse ja halaetuse maru tema wanast, riikas südames; tema silmad tätsiwad ennast pifaretego, nenda et tema enam ühtigi näha ei wöinud. Tema ei seletanud ühtigi, — tema ei näinud ka, et ratsi juuri, ratsi pisarat firja peale langesiwad.

Siis ei satsunudli tema enam Nikolai firja lugeda, panis paberit ümbriku sisse tagasi ja wöttis prissi nina peale äestusiwad Nikolai ja tema ema jäle tappa.

"Nüüd panen mina firja finni, pois," ütles praua Hansen. "Mina ei luba Sinule enam